

In het kamertje had de wind een paar deurtjes opengestooten; de raampjes klapperden. Maar baby sliep rustig. Heelemaal onder de dekens gekropen; alleen haar vlokkig haar en vijf gespreide vingertjes kwamen er boven uit. Achteloos vóór het bed lag de eeuwig-melancholiek sturende Pierrot. Kleine Pierrette.... Voorzichtig sloeg Rie het dek wat terug, tot het onder haar kinnetje was. Dan boog zij over het klein gezicht; de slaap had het iets droomverlorens gegeven. Hoe stil, hoe stil was een slapend kind....

Zij boog nog dieper, tot zij het zachte adem-zuchten hoorde. Toen was haar dwaze moederhart gerustgesteld.
